

ליד בריכת המלון אקוה-מארינה. ברקע נראית העיר עקבה וההדים הסוגרים עליה ממזרח. זהו החוף הצפוני של המיפרץ. המוקדש לבתי-המלון לתיירים.

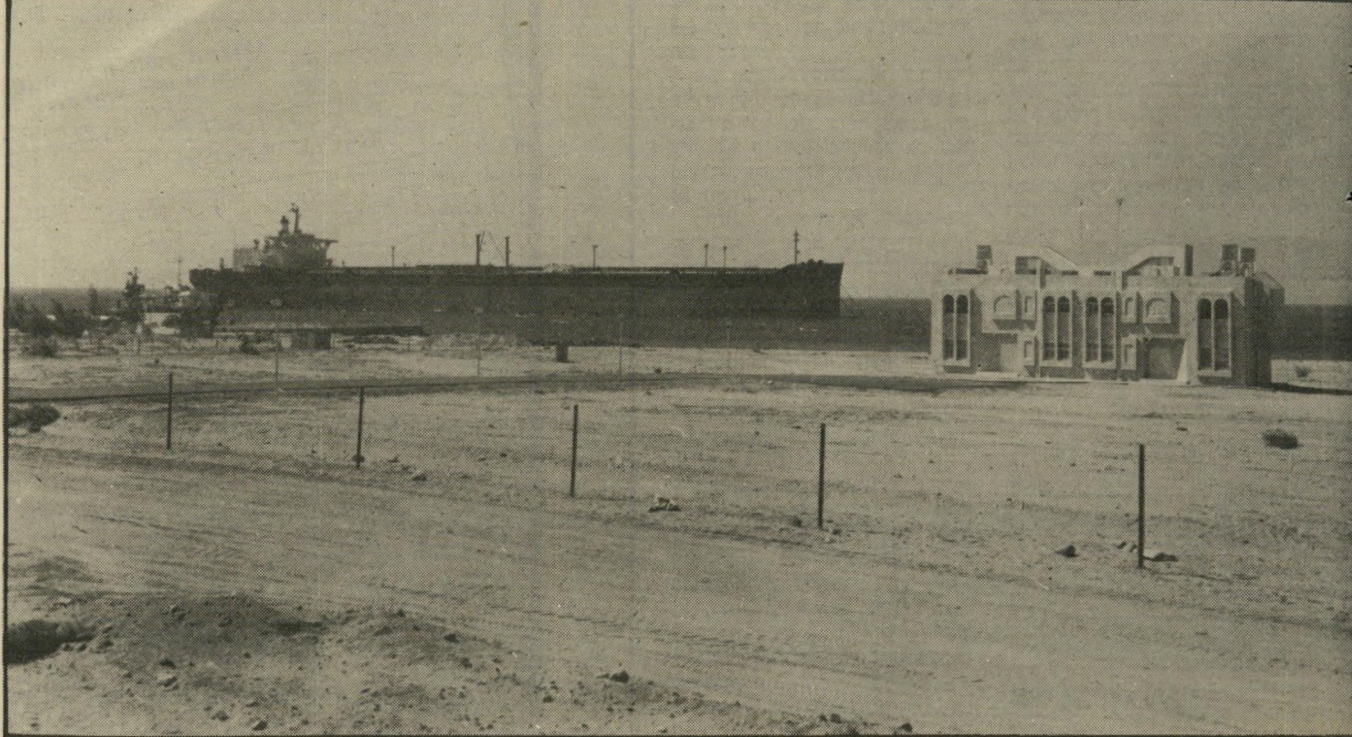
ומיתקנים לספורט-המים. עליתי לחדר רי בקומה הרביעית, התקלחתי באופן יסודי מאוד (הייתי מכוסה באבק של פטרה), ושכבתי קצת לנוח. הפעלתי את מקלטי-הטלוויזיה, וזכיתי בהפתעה.

חווייה בטיילת

המקלט היה מכוון טלוויזיה הישראלית. על המירקע הופיעה מהדורת מבט של ליל-שבת, ולפתע שמעתי את שמי הקריין סיפר על גילוי עצמותיו של הרוג צה"ל. תורות למידע שמסרת על ביקורי בבית-הקברות הצבאי בקאהיר. הרגשה מזוהה — לשכב במיטה בעקבה ולשמוע על עצמי בטלוויזיה הישראלית. הקריין כוודאי לא תיאר לעצמו היכן אני שומע את דבריו. אחרי החרשות בא הזמן לאכול. עוד חלום שעמד להתגשם — לאכול מאכליים בעקבה. כמה פעמים חשבתי על כך, כאשר ישבתי במיסערה באילת והסתכלתי לעבר האורות של עקבה? יחד עם אנה פונגר, העיתונאית הגרמניה מירושלים שנלוותה אלי כמסע זה, הלכתי ברגל לחפש מיסערה מתאימה. היה קריר מאוד בחוץ. רוח מן המיפרץ שטפה את הטיילת הארוכה שלאורך שפת-הים. לבסוף מצאנו את המקום המתאים. (המשך בעמך 16)

לחפוס שמש

אנא פונגר, העיתונאית מירושלים שנלוותה אליי במסע זה, מנצלת את שעות החום כדי להשתזף

לירדן. הנמל הגדול של עקבה, המשתרע לאורך 22 קילומטרים של חוף מחולק לנמלי-מישנה. שכל אחד מהם מטפל בסוג מסויים של סחורה. מקום זה הוא בערך מול מלון סונסטטה של טאבה. הנראה משם בבירור.

כאילו פוזרו שם כאקראי. באחד הכפרים נערך מישחק-כדורגל. כל כמה עשרות קילומטרים — תחנת מישטרה ומחסום. ביקורת רש" יונות ודרכונים. השוטרים המוריי-הסבר בורקים את הדרכון בקפדנות, ומחזירים אותו בחיך ובכרכה. מדינה מסודרת, משוטרת היטב.

רחוב דיזנגוף לעיראק

הכביש הומה. הרבה זמן לפני שהתקרבנו לעקבה, התחלתי להיכין את תפקידיה במציאות המרחבית. ביום השישי אחרי-הצהריים, יום המנוחה למוסלמים, דמה הכביש במיד" בר נידה זה לרחוב דיזנגוף. משאית נשקה משאית. שיירה ענקית מילאה את הכביש מעקבה עד עמאן, ומשם

עליה לעאליה

חברת-התעופה הירדנית הממלכתית. בטי" סה לעמאן. נמלי-התעופה של עקבה נמצא מצפון לנמלי-התעופה של אילת. וברור כי בין שני הנמלים יש תיאום.

צפונה ומיזרח. בין משאית למשאית הפרידו בקושי 50 מטרים. אחרי זמן-מה למדתי להבחין בין לוחיות-הרישוי — לוחיות ירוקות של ירדן. לבנות של סעודיה, אדומות של כוויית. לוחיות של תורכיה, סוריה — ובעיקר של עיראק. פעם שירת נמלי-עקבה את המרחב הטיבועי שלו — ירדן, צפון-סעודיה,

בדרך לסעודיה קטע מן החוף הדרומי של עקבה. הבניין המעניין שעל החוף הוא המכון הירדני לחקר הימים. בקירבת מקום עוגנת מיכלית גדולה. המעבירה נפט